

סמל ענבר יותם

5171578

בן שולמית ואברהם

נולד ב- י"ט בטבת תשל"ו 23.12.1975

התגייס לצה"ל ב- 1.8.1994

שרת בפלחי"ק

נפל ב- כ"א בתשרי תשנ"ו 15.10.1995

בהתפוצצות מטען צד בדרום לבנון.

ענבר יותם,

בן שולמית ובומה (אברהם). נולד ביום י"ט בטבת תשל"ז (23.12.1975) בתל אביב. בן בכור להוריו ואח בוגר לאיתמר ולטליה. יותם החל את לימודיו בבית-הספר היסודי "אורנים" שבנווה מונוסון, המשיך בבית-הספר התיכון ביהוד וסיים במגמה הסוציולוגית בבית-הספר התיכון "תל אביב". יותם היה פעיל מאוד בתנועת "הצופים" עד גיוסו לצבא. נוסף על כך, היה חובב מושבע של צלילה, עבר קורסים בתחום זה (שני כוכבים) וצלל בכל הזדמנות ובכל מקום אפשרי. לפני הגיוס הקפיד יותם לשפר את כושרו הגופני, מפני שהיה נחוש בדעתו לשרת ביחידת שדה.

באוגוסט 1994 התגייס יותם לצה"ל, לפלח"ק גולני. במסגרת המסלול בפלח"ק, עבר קורס קשר, קורס צלפים וסיים את המסלול עם הפלוגה עד לעלייתה ללבנון. על פי התכנון אמור היה לצאת לקורס קצינים.

כתב מפקדו של יותם: "השאיפה לשלמות היא זו שהניעה את יותם בכל דרכיו בפלוגה והיא זו שהניעה אותנו, מפקדיו וחיליו, ללכת אחריו. יותם האמין כי עליו לבצע את המוטל עליו בצורה הטובה ביותר, בנחישות וכמובן, במקצועיות. בשיחתנו האחרונה נקבע כי יותם יצא לקורס קצינים ואנו, המפקדים, האמנו כי יוכל בהמשך לפקד על מסגרות צבאיות כמו שחונך, ולהובילן לכל מקום שיצטרך".

סיפר חברו הטוב של יותם מצוות הפלח"ק: "במסע הכומתה, בעשרה קילומטר האחרונים, כבר לא יכולתי לדרוך על הרגליים ויותם פשוט סחב אותי. אני לא יודע מאיפה היה לו הכוח הזה - גם בשבילו וגם בשבילי. וכך, רק בזכותו, הצלחתי לגמור את המסע הזה ולמחרת לעמוד לידו בטקס ולקבל ביחד עם כל הצוות את הכומתה החומה".

יותם נפל בערב שמחת תורה, ביום כ"א בתשרי תשנ"ו (15.10.1995) בקרב באיזור ריחן, שברצועת הביטחון בדרום לבנון. הנגמ"ש בו נסע, עלה על מטען צד. עמו נפלו חמישה חיילים נוספים מהפלוגה המסייעת של גולני - סרן יוסי אוחנה, סמ"ר גיא שלם חדר, סמ"ר אייל שמח, סמ"ר אייל דרור וסמל יאיר ברק. בן עשרים היה יותם בנופלו. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל. הוא נטמן בבית העלמין הצבאי בקרית שאול. השאיר אחריו הורים ושני אחים - איתמר וטליה. יותם השאיר משפחה כואבת, אוהבת ומתגעגעת וחברים טובים, ביניהם חברו הטוב איתי שחל, שנפל בשלושה חודשים לאחר יותם ונטמן לצדו, בבית העלמין הצבאי בקרית שאול.

פיגוע קטלני בכבנו

ביום ראשון בבוקר, יומיים לאחר ששלושה מחברייהם נהרגו ברצועת הביטחון, יצאו לוחמי גולני למוצב עיישיה ■ באחד העיקולים עלה הנגמ"ש על מיטען ■ המפקד וארבעה מחייליו נהרגו במקום ■ חייל ששי נפטר מפצעיו כעבור כמה שעות

מאת יוסי לוי ויהודה גרין

שלושה מטט לפני השעה חמש, לאור שהות ימיה הכוננות במוצב ריחן, יצאו שני נגמ"שים מגדר של חפיבת גולני לתגבר את מוצב המפ"פ בעיישיה.

בתא המפקד של הנגמ"ש הראשון ישב המ"פ, סרן יוסי אוחנה, אותו ישבו שישה סמלים מהפלוגה המ"פ ייעת: אייל דרוח, אייל שמת, גיא חרד שלם, יאיר ברק, יותם ענבר ומוטי ועקנין. אחריהם נסע נגמ"ש נוסף. לא רחוק מדרך העפר שעליה נסעו, במרחק של כשלושה קילומטרים בלבד, נהרגו רק ביום חמישי שערב שלושה מחברייהם, אנשי החטיבה, ושישה אחרים נפצעו.

■ בין תהום לצלע התר

השחר כבר החל לעלות, והאווירה באיזור הגדר היתה שקטה, כמעט פסטורלית. בתנאי השטח הקשים, בגובה ממוצע של יותר מ-500 מטר, אפשרויות התנועה מוגבלות ביותר, כמעט בלתי אפשריות. הגי נגמ"שים נעו על דרך עפר, צרה מאד כחלקים מסוימים, שמצידה האחר צלע הר תלול - ומצידה השני פעורה תהום עמוקה.

מעט אחרי השעה חמש, שהגיע הנגמ"ש של סרן אוחנה לאחד מעיקולי הדרך, נשמע לפתע פיצוץ אדיר. וחילי הנגמ"ש עלו על מטען חומר נפץ במשקל של יותר מעשרים קילוגרם. חמישה מהלוחמים נהרגו במקום: סרן יוסי אוחנה, אייל דרוח, אייל שמת, יאיר ברק ויותם ענבר. גיא חרד נפצע אגרו, ומוטי ועקנין באורח קשה.

אה מכך פער הפיצוץ חור גדול בגונו של הנגמ"ש. העובדות הן היא שגרמה לתוצאה הקשה במיוחד: בצד הדרך הוטמנו מטענים נוספים, אבל אלה לא התפוצצו.

כוחות גדולים הגיעו למקום, והחיילים ירו לעבר מקומות סמוכים, שבהם עלולים היו להסתתר מתחילים. הירי לא העלה דבר. התברר שהפעם הסתפק החיזבאללה בהנחת המטען, ובניגוד לאירוע שהיה בשבוע שעבר - לא טמן מארב. גם כך, הנוק שגרם המטען היה גרוץ מכלל האירועים שיזמו מחבלי החיזבאללה בשנה האחרונה.

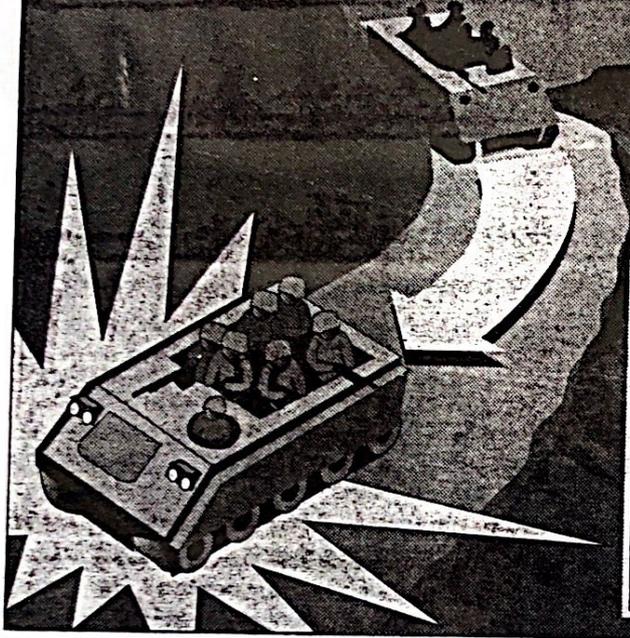
שני הפצועים פונו במסוק לבית החולים רמב"ם בחיפה. גיא חרד נאבק במשך שעות על חייו, אבל מת מפצעיו. מוטי ועקנין עדיין מאושפזו במצב קשה בבית החולים רמב"ם בחיפה.

חיילי הנגמ"ש השני חשו לעזרת חבריהם, דיווחו על האירוע בקשר - והזעיקו עזרה. הם התקשו להארץ מין למראה עיניהם: בנגמ"ש שנפגע לא היה הרכב מה לעשות. הוא היה לגרוטאה מפוריחת. התחקיר שנערך מאוחר יותר במיקוד הצפון הע"ל לה שמטען הוטמן הפעם מתחת לדרך העפר עצמה, ולא בצד הדרך, כפי שקרה בתקריות קודמות. כתוצאה

כך זה קרה

זחלי הנגמ"ש הראשון הפעילו מסען ממולכן רב עוצמה. כתוצאה מהפיצוץ נהרגו ונפצעו כל החיילים שנסעו בו

אחרי התקרית. חיילי הגדוד מפנים את הפצועים לבטנו של אחד המסוקים

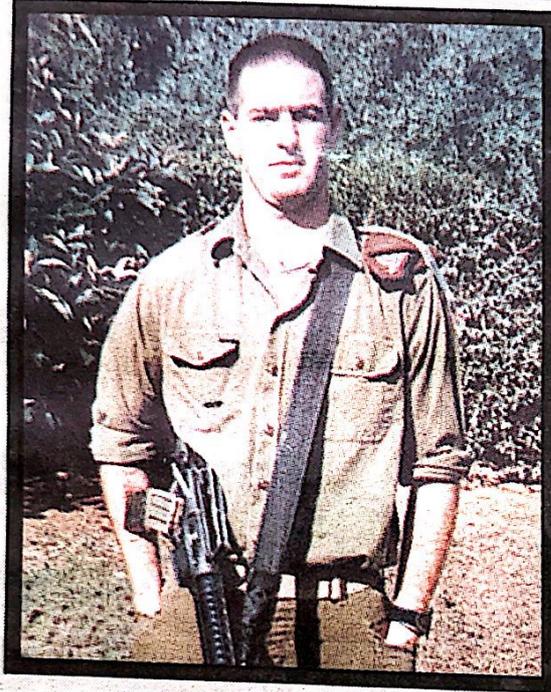

נגמ'ש המוות חוזר לישראל

זהו הנגמ"ש שהפעיל את המטען. אתמול הועמסה הגרוטאה על משאית
ונלקחה לבסיס בתוך שטח ישראל. לאחר הכניסה לישראל נעטף הנגמ"ש
ביריעת ברזנט אטומה, וקצין צה"ל אף ירה באוויר ואיים על צלם שניסה
לצלם את הכלי המגוע לפני שהוסתר. (תצלום: "רויטר")

סמל יותם עובר

יומיים לפני מותו עלצל להוריו ואמר: אל תדאגו

מאת דורית גבאי

אנחת הרווחה שנשלטה מפייהם של ההורים, כומה ושולה עובר, כאשר נודע להם ביום חמישי שהבן, יותם, גם הפעם ניצל ממוות בלבנון, התחלפה ביום ראשון בבוזק בועקת שבר, עת נודע להם כי איבדו את בנם בפיגוע בלבנון.

הפעם יותם לא התקשר כדי להרגיע את ההורים המודאגים. הטלפון בבית המשפחה נדס, אולם פעמון הדלת צילצל. נציגי קצין העיר ניצבו בכניסה לבית המשפחה, בנווה מונוסון. "הבן שלכם, יותם, נהרג", אמרו. ההורים קיבלו את הבשורה המרה יומיים לאחר שדיברו הטלפון עם בנם, שביקש מהם כי לא ידאגו לו.

לפני שנה וחודשיים התגייס סמל יותם עובר לגולני. גאוותו של האב, כומה, התעצז מה. כבר מילדות התחנך יותם על זכרונותיו של האב משירותו הקרבי בחטיבת הצנחנים. הדאגה לא העיבה על הגאווה גם כאשר יותם שירת בלבנון בתקופה בה הפיגועים היו תכר פים כל כך, והקורבנות רבים. האב שלחם נמי לחמות רבות במהלך שירותו הצבאי, האמין שגם בנו יחזור הביתה בשלום.

"יותם בחר בשירות קרבי לאחר שספג ממני את כל החוויות מהשירות הקרבי שלי", מילמל האב בככי. "תמיד חינכתי את יותם

שהתפקיד שלנו הוא לתרום את חלקנו בהגנה על המולדת. גם אם קשה ומסוכן בלבנון, זה המחיר שאנחנו צריכים לשלם. לא האמנתי שנצטרך לשלם את המחיר הכבד הזה".

ביום רביעי בשבוע שעבר סיים יותם חופי שת רגילה ועלה בפעם האחרונה ללבנון. ביום שישי, לאחר פיגוע שאירע במקום, התקשר להרגיע את הוריו. עוד שבעה ימים נותרו עד שיידר מלבנון, ויגשים את החלום לצאת לקרס קצינים. האב, כומה, כבר שקד על ההכנות למסיבת סיום השנות של בנו בלבנון.

"ביום ראשון התקשרתי לבית החולים רמב"ם, כדי לברר אם קרה משהו בלבנון ואם הגיעו פצועים, אבל לא הצלחתי לקבל מידע", שיחור האב, כומה. "חשבתי שאלה ראי גות שווא. והנה, יותם עלה למעלה ללבנון ולא חזר, ואני התרסקתי למטה".

בבית המשפחה התקבצו במהלך החג עשרות חבריו של יותם כשהם המומים, ראשיהם מורכנים, מחזיקים זה בזה בידיים רוערות. יחד נזכרו כולם ביותם, הילד שלמר איתם בבית הספר היסודי אורנים, הנער שהתחנך עימם בבית הספר התיכון אקסטרוני בת"א, יד תם המדריך בצופים, יותם שאיתו יצאו לטיול ביוון ויותם החייל ביחידה מובחרת בחטיבת גולני - החבר שלא יחזור עוד.

יותם הותיר אחריו הורים, שולה וכומה, אחות בת 13, ואח בן 11.

"בטלפון הוא נשמע שבור על מות חבריו בהיתקלות הקודמת"

"ביום שישי שמעתי בקול שלו שהוא גמור",
אומר חברו הטוב של יותם מנווה-מונוסון. "בסוף
השיחה הוא אמר לי, אנחנו יוצאים למארב, ביום שלישי
נדבר" • יותם הותיר אחריו הורים, אה ואחות

- מאת יותם ירקוני,
כתב "ידיעות אחרונות" -

יותם ענבר, בן 20 מנווה-מונוסון, היה אמור לסיים בקרוב את הקו בלבנון. אביו, בומה ענבר, צנחן ותיק במילואים, כבר היה עסוק בהכנות למסיבת הסיום שתכנן ליותם ולחבריו מהמוצב. בומה רצה לקחת את החבריה הצעירים לאכול במסעדה טובה בתל-אביב, לחגוג את יציאתם בשלום מלבנון.

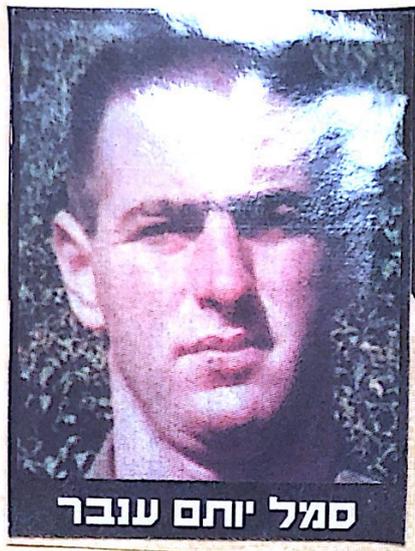
ביום ראשון, כשעתיים בלבד לאחר שקיבל את ההודעה על מות בנו הבכור, יצא ברמה לפתח ביתו, חובק את שני ילדיו הנותרים, טליה בת ה-15 ואיתמר בן ה-11, כדי לשוחח עם העיתונאים.

"אני שירתתי בצנחנים", הסביר בעיניים דומעות, "ובגלל האווירה שספג בבית, התגדב יותם לגולני והיה מאושר שם. אני רק קיב וותי שהוא ייצא בשלום משם".

ביום שישי האחרון, לאחר שנפלו שלוש מחבריו למוצב, התקשר סמל יותם עניבר להוריו כדי להרגיעם. "אבא, הכל יהיה בסדר, אני אחזור בשלום", אמר בשיחה האחרונה.

ביום ראשון בבוקר, לאחר הפיצוץ הקטלני, התקשר אחד מחבריו של יותם אל בית ההורים. הוא נשמע מבולבל. בומה ענבר חש מייד שמשוה קרה. הוא ניסה להתקשר למוצב שבו שירת הבן, אך הקו היה תפוס. אחר-כך החליט לצאת לעבודה. כאשר חזר לביתו בצעדי הריים קיבל את ההודעה הקשה. יותם היה קרוב מאוד לאביו. לאחרונה, כאחת החופות,

שות, עברו יחד קורס סקי בחרמון. יותם עסק גם בצלילה. מול הבית התגוררו בערב החג עשרות צעירים, חבריו, כשהם המומים, חלקם ממרדים בככי. סיפר חברו נדב פרישמן: "הבית של יותם היה הבית של החברה. שם תמיד נפגשנו ומשם יצאנו לבלות".
נדב עצמו הוא אחד מניצולי הפיגוע בבית-ליד. שלושה מחבריו נהרגו לידו. לדבריו, אחרי שיותם שוחח בטלפון עם הוריו ביום שישי, הוא טילפן גם לכמה מהחברים. "בשיחה איתי הוא נשמע שבור בגלל מותם של שלושה מחבריו למוצב. הוא היה גאה על כך שהוא בגולני ותמיד היה מרוצה ושמת, אבל ביום שישי שמעתי בקול שלו שהוא גמור. בסוף השיחה הוא אמר לי: 'אנחנו יוצאים למארב, ביום שלישי נדבר'".

סמל יותם עובר

סמל יותם עובר ז"ל

"רק עוד רגע אחד, יותם"

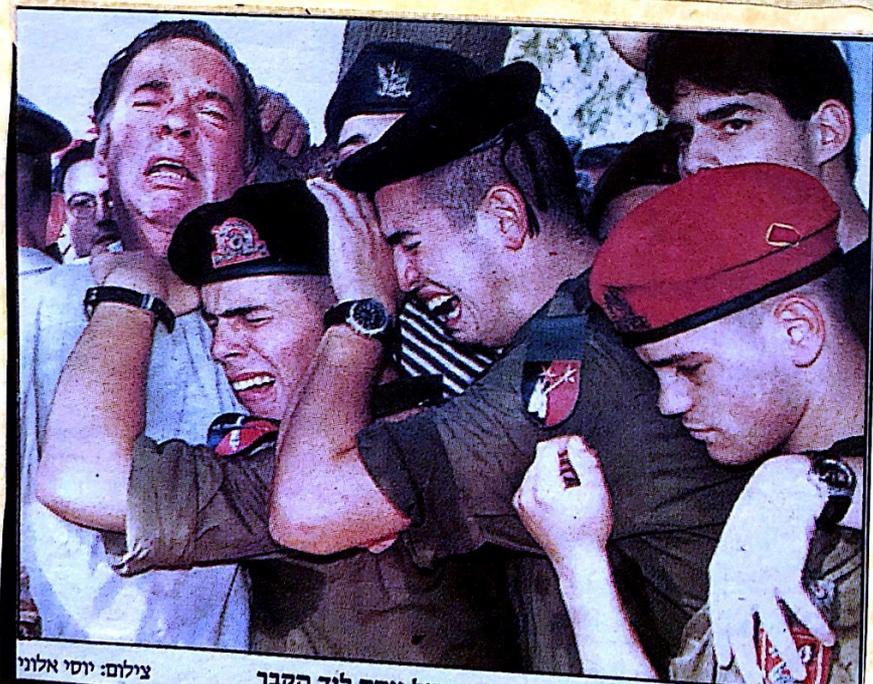
לפני שמונה חודשים. גם לבנו קראו יותם. "הרגשתי שוב כאילו יותם שלי מת", אמר. "השכתי על תהליך השכול הזה שההורים האלה יצטרכו להתחיל לעכל עכשיו, ובאתי לקחת חלק בהלוויה". מפקד הגדוד בו שירת יותם ספר לו: "היית חייל מצטיין, יותם. עוד משבועיים היית אמור לרדת מלבנון, ועכשיו זה לא יקרה. אנחנו מצדיעים לך". איתי שחר, חבר טוב של יותם, מקריא בקול רועד שורות משיר של אביב גפן: "אני הולך, לבכות לך, תהיה חזק למעלה/ געגועי, כמו דלתות שנפתחות בלילה/ לנצח אחי, נזכור אותך תמיד/ וניפגש בסוף, אתה יודע".

וגם לאורך שהונחו ורי הפרחים על הקבר הטרי, לאחר שגורו מטחי הכבוד - עדיין סירבו האב ברמה, האם שולה, והאחים סליה ואיתי, לעזוב את המקום. "ילד שלי, כמה אהבנו אותך, ואתה אהבת אותנו", מילמל האב, לוחם ותיק בחטיבת הצנחנים. שעה ארוכה הם עמדו שם, ממאנים "לעזוב את יותם לבד", מסדרים את זרי הפרחים ואת שלט העץ עליו חרוט שמו של הבן. יותם.

מאת דורית גבאי

"יותם, רק עוד רגע, רק עוד רגע אחד, יותם", בכה אביו בשהורד הארון אל תוך הקבר ורגבי עפר הושלכו סנימה. "עוף לך גוזל". אתמול בצהריים נטמן סמל יותם עובר ז"ל, בבית העלמין הצבאי בקריית שאול. לפני חמישה ימים התקשר להוריו, מסר שעוד שבוע הוא יורד מלבנון. יותם הבטיח להתקשר שוב ביום שלישי. אתמול, יום שלישי, ליוו אותו מאות בני משפחה וחברים בדרכו האחרונה. מסכיב לקבר התקבצו מאות חובשי כומתות חרמות, מחבקים זה את זה, בוכים, תומכים. ושוב אותם מראות קשים. אב קורא קדיש על בנו, ממלמל בקול רועד את מילות התפילה, וצועק את המילים: "עושה שלום במרומי, הוא יעשה שלום עלינו, ועל כל עם ישראל". ואחר כך בוכה "איך לי יותר יותם".

בין המלווים היה גם אב שכול נוסף, אוריאל שאולי. גם בנו שירת בגולני. גם בנו נהרג בלבנון

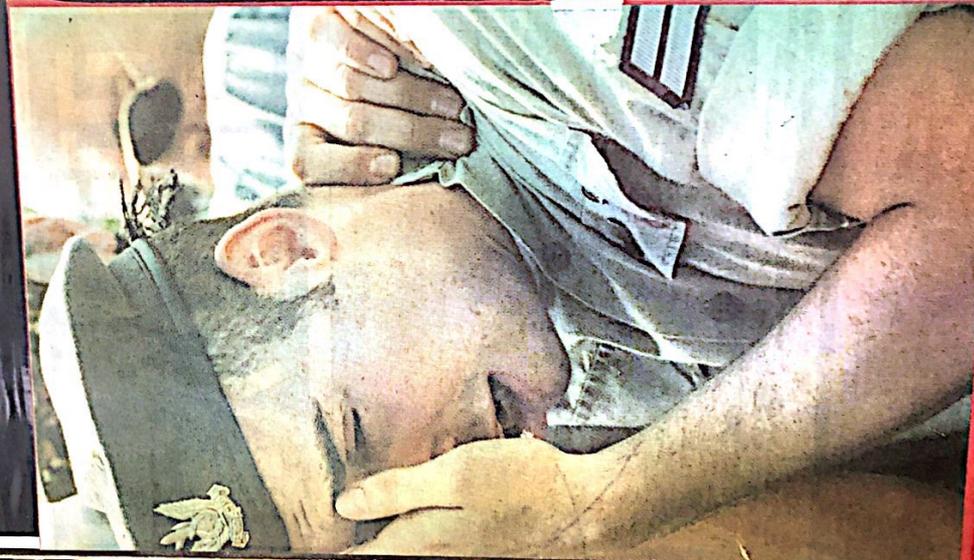
צילום: יוסי אלוני

אביו וחבריו של יותם ליד הקבר

"הגלד לנו גבר!"

כי יותם היה חייל מצטיין, וחבר הקריא שיר: "לבצח אחי, אוקור אותך תמיד", סיפר, רק רגעו "צעק אביו של יותם ענבר ליווית בנו. המג"ד סיפר,

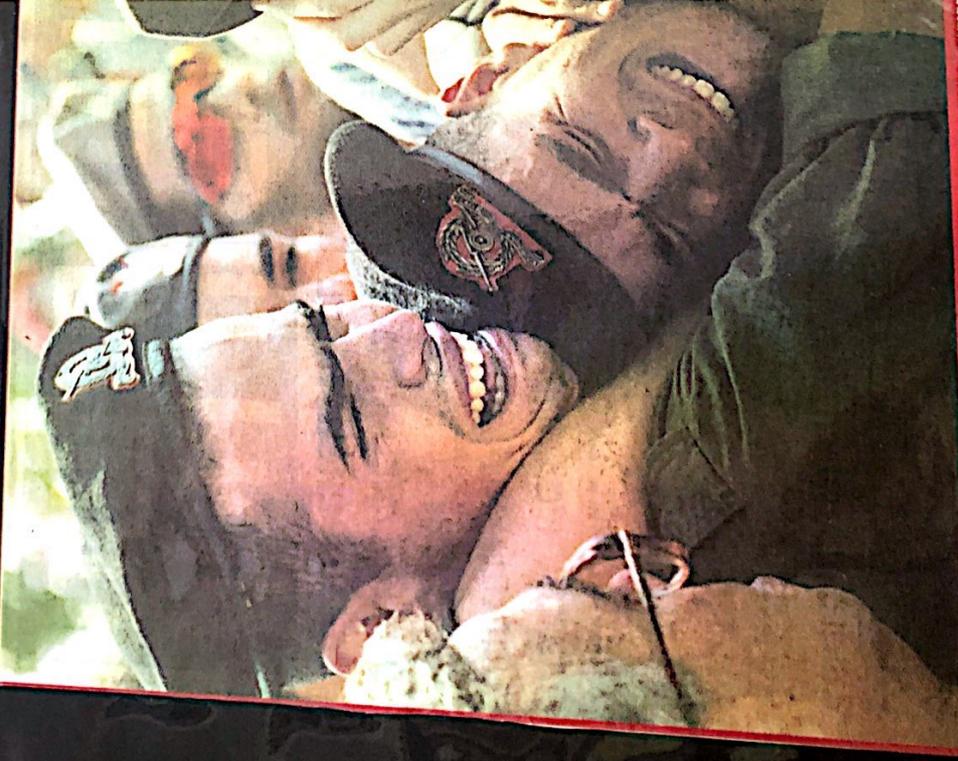

לוחמים כואבים. פסמוך לחלקת הקבר הטרו נצבו לוחמים צעירים

שאלו יותם ענבר ז"ל. הוא נהג לומר, "הייתם אהובתי".
 עוף לך ברגל אחי לך לך, אחי לך
 גבר. כמה אהבנו אותך יותם ובמה אהבנו
 אותך אהבנו אותך רוב האהבה שבי
 מן אה אהבנו אותך רוב האהבה שבי
 כמה ענבר על בניו יותם, בן 20
 משה-פיטופר, שנייה פגיעת בלונדי.
 מאת רמת ליוו אחי אהבנו את יותם ענבר
 בדרום האחרונה לחילה הצבאית של בית
 העליון קרית שאלי. מל-אביב, הדרום
 כוחה וסוללות, הירייה של ה-101 וה-102
 דר אחי הנופה והמרים ובאבי. אחיהם
 צעור הורגים נטולני, כביד-הספי, מדי
 כמה הורגים משהבי נהיה מנוסו.
 מספר לחיית הקבר הטרו נצבו לוחמים
 צעירים, ומדי. מכים בקול, נהמס לכפא נהמס הו על כפר
 של. זה, כאשר הדרו אנשי והנהגת דברות את נהמס יותם אה
 חר הקבר פילוח את ואיך זעקה קודרת לך כפי של האה.
 יותם רק רגעו, ועק האה וכל האהות פרצו אחיהם בכבי.
 האה קרא קיים בקול הורג, את קולו כאשר הגיע
 עשית שלום בחרמיו הוא עשית שלום עלינו ועל כל

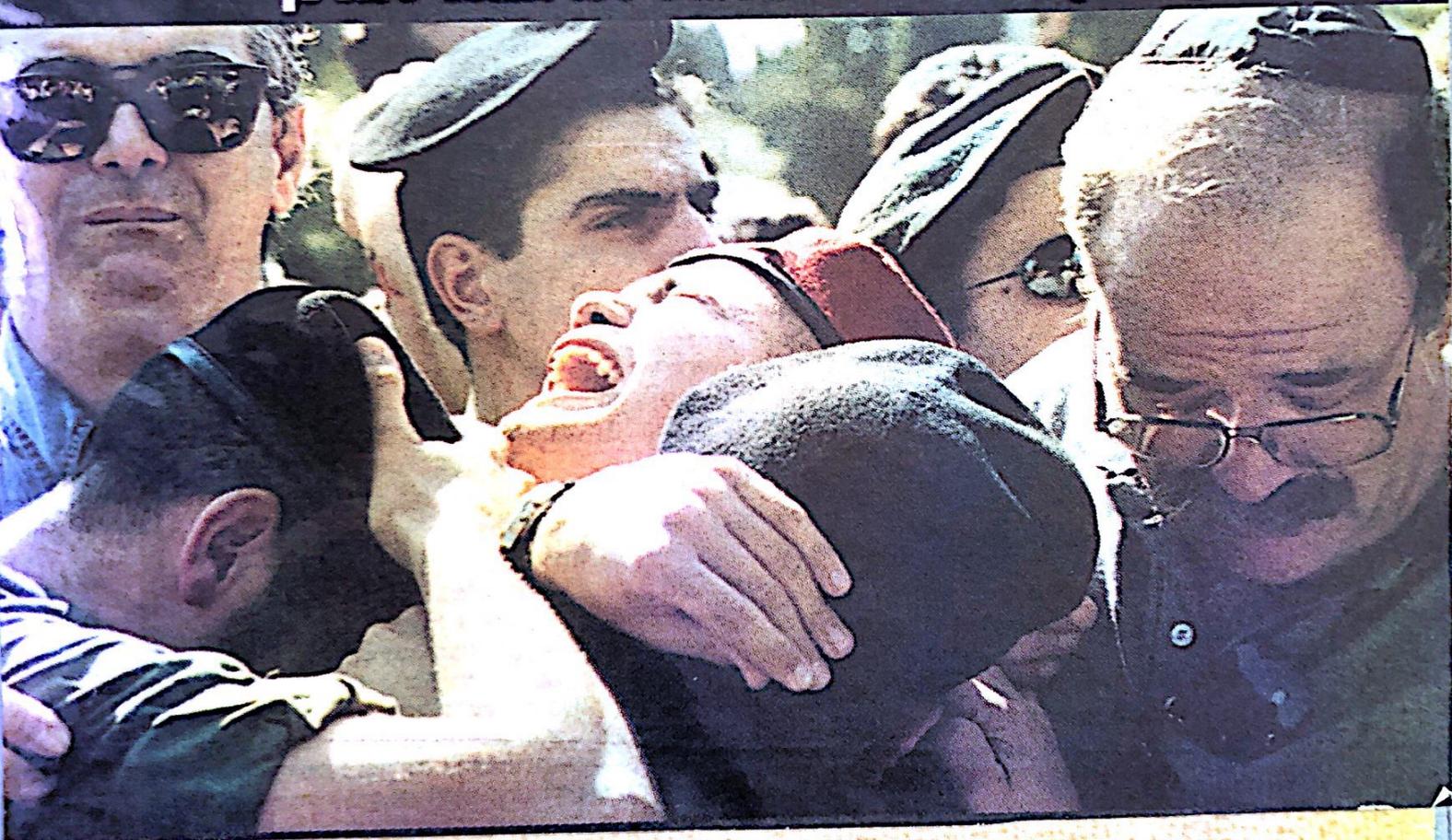

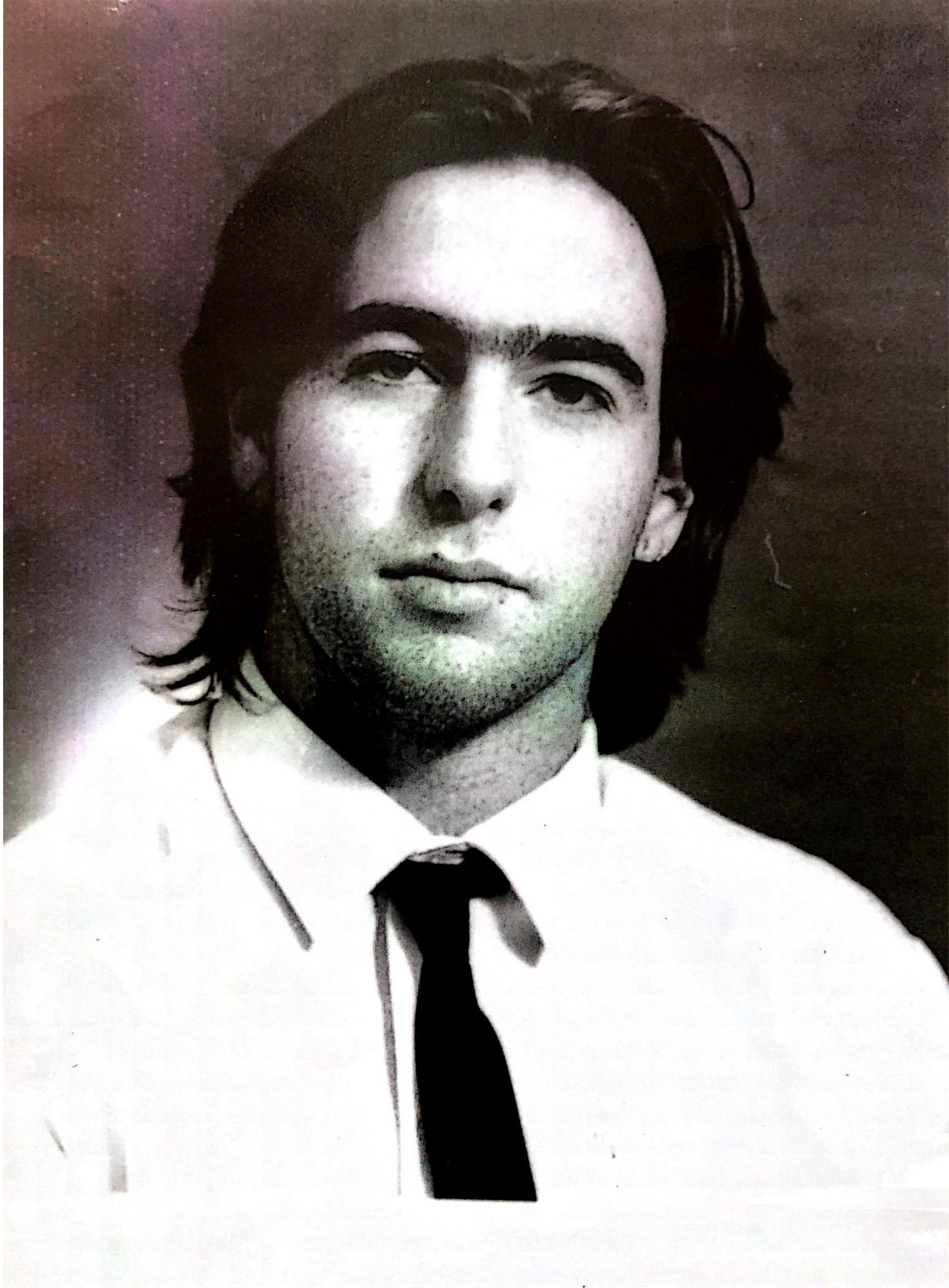
סמוך יותם ענבר ז"ל

חבוקים בזרועות בקול, מנמים למנוח נהמס זה על כהנו של זה. (תצלום: אחי שרדי)

„עוף לך אוזל - כמה אהבנו אותך“

אהינו יותם

החברים של יותם ענבר מגווה מונסון היו יחד מכתה א'. יותם היה הדבק שחיבר ביניהם, ילד שגדל בבית שהעניק אהבה בלי סוף • מהחדר שלו יצאו לים, לסרטים, לפאבים • כמה חודשים אחרי הגיוס הפכו ילדי השמנת לחיילים קרביים. הקוקו הלך, קילוגרמים מיותרים נשרו • יותם רצה מסתערבים, אבל כשקיבל גולני הפך ל"מורעל" • את סופו הוידאו שצילמו יחד לפני הגיוס תחתום החבורה בתמונות מההלוויה

אריאלה דינגל-הופמן

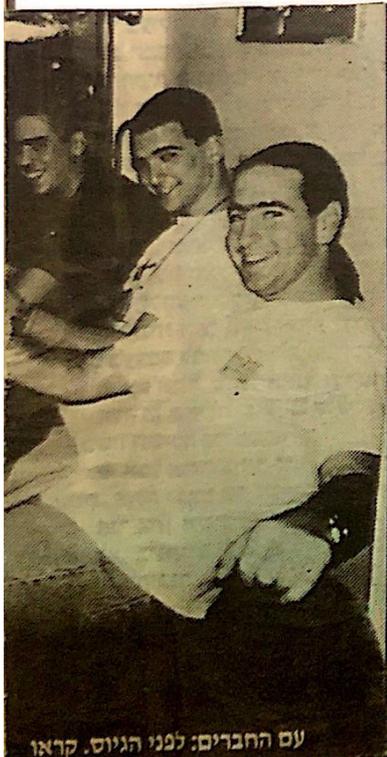
שלוש פעמים דיבר יותם ענבר עם איתי ש' באותה שנת. הפעם האחרונה היתה כמה שעות לפני שיצא לשטח. אני חייב לרוץ, הוא אמר לאיתי, נסגור עכשיו, נדבר ביום שלישי. איתי שאל מה קרה, יותם אמר שלא קרה כלום, הוא צריך ללכת. הם ידברו שוב אחרי יומיים, כשהוא יחזור למוצב.

בשעות הבוקר המוקדמות הגיעה הידיעה על הפיגוע לבטיס סבו משרת איתי. אמרו שנגמ"ש עלה על מוקש, חמישה או שישה חיילים נהרגו. איתי זכר, שיותם אמר שהוא צריך לרוץ, ידע שהוא יצא, כנראה, למארב. הוא התקשר למוצב, תפס שם את אחד החיילים. אני מצטער, אמר החייל, אני לא יכול למסור לך פרטים.

איתי התקשר לבומה ענבר, אבא של יותם. מה העניינים, שאל, שמעתם משהו מיותר? השעה היתה קצת אחרי שבע. ענבר היה מופתע, שאל מה קרה, מה פתאום הוא מתקשר בשעה כזו. אתה נשמע מבולבל, איתי, הוא אמר, אתה מלחיק אותי. אם אתה יודע משהו, תגיד לי. איתי אמר שהוא לא יודע כלום, הוא סתם מתעניין.

קצת אחר כך יצא הביתה. זה היה ערב החג השני של סוכות, ושלומי י' כבר היה בבית. איתי הגיע אליו מיד. יש לי הרגשה שקרה משהו ליותם, אמר לשלומי, כבר בדמעות. הם התקשרו שוב לבטיס של איתי. אל תראג, אמרו לו שם, החברה שעלו על המוקש הם מה"מסייעת". יותם היה שייך למה שקראו הפלח"ק - פלוגת קשר חטיבתית.

איתי ושלומי החליטו לעבור רדך שולה ענבר, אמא של יותם, לראות אם היא שמעה משהו. לפי הפנים שלה, הם אמרו, כבר נדע. באנו להגיד לך חג שמח, אמרו לה, כשפתחה את הדלת. החליטו עוד כמה משפטים, אמרו שוב חג שמח והלכו לבית של איתי, שני בתים בדיוק ממול לבית של יותם ענבר. נכנסו לרגע, החליטו לצאת שוב. כשפתחו את השער ראו רכב צבאי עוצר, כמה קצינים יורדים ממנו.

עם החברים: לפני הגיוס. קראו

הם ידעו ששולה לבד בבית עם האחים הצעירים של יותם, טליה ואיתמר, ורצו לשם.

הם ידעו ששולה לבד בבית עם האחים הצעירים של יותם, טליה ואיתמר, ורצו לשם.

ל אחר השיחה המשונה עם איתי ניסה בומה ענבר במשך שעה וחצי להשיג את מוצב ריחן. חייג שוב ושוב כשהתפנה הקו לרגע, מישהו ענה בצידו השני. ריחן, הוא סאל. טעות, אמר מי שענה וסגר. ענבר ידע שזה היה המוצב. חצי שעה אחר כך התקשר לבית החולים רמב"ם בחיפה. תברקי לי, אמר לפקידה שקיבלה את השיחה, אם יש אצלכם חייל בשם יותם ענבר. אין, היא אמרה. כמה דקות אחר כך צלצל אליה שוב. תברקי, אמר, אולי ענבר רשום עם א' בהתחלה. אין, היא אמרה, הגיע הבוקר רק פצוע אחד, ולא קוראים לו ענבר.

קצת אחר כך ענבר יצא מהבית. אם יותם יתקשר, אמר לאשתו, מה שברדיכילל הוא לא אומר, תודיעי לי. בחוץ פגש את אחת השכנות. מה נשמע, היא שאלה. שעתיים אני מנסה להשיג את המוצב של יותם, אמר לה, ואני לא מצליח. שעה אחר כך, אולי קצת יותר, הגיעה ההודעה להתקשר דחוף הביתה. כשנכנס לסימטה ראה את הרכבים ההונים בחוץ, את החברים של יותם בכניסה, ידע מיד מה קרה. יותם נהרג לנו, אמרה שולה, תשמור על עצמך בשביל הילדים. איד יכולתי להתרגז עליך, בכה אחר כך וחילק את איתי. אתה חבר אמיתי, חבר מהלב.

יותם חיבר ביניהם. אל החדר שלו היו מתנקזים כולם. משתדעים על המיטה, נמרחים על הפוף. היה לו מכשיר טלוויזיה בחדר, מערכת, וידאו, מחשב, טלפון, כל מה שאפשר קיום מנותק מהחוץ לאורך זמן. מפעם לפעם היו מסתערים על המטבח. יותם, גבוה, דובי, עם שיער ארוך, ילד טוב שגדל בבית שהעניק אהבה בלי סוף. היה תמיד שם. בחודשים שיבואו אחרי הגיוס, כשלא ימצאו את יותם, ישארו לשבת לדבר עם שולה ובומה. הם הורים אחרים, הם אומרים, יותם היה קשור אליהם מאוד, ממש חבר שלהם.

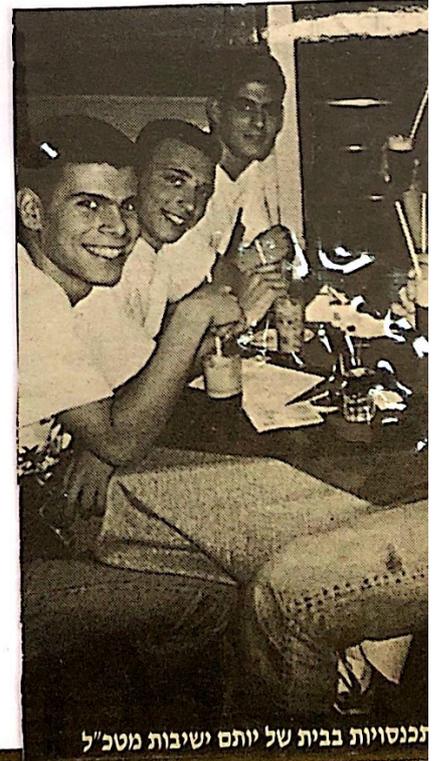
בשנה האחרונה, קודם שהתגייסו, קראו להתכנסויות האלה אצלו בבית ישיבות מטכ"ל. איתי, שהיו לו בעיות בריאות, היה קצין רפואה ראשי, אופיר, שעתיד היה ללכת לקורס טיס, היה מפקד חיל האוויר, וכן הלאה. בסיס הגיחות. משם יצאו לסיבובים הליליים שנגמרו תמיד ליד הספסל "שלהם", מאחוריו הסתירו חפיסת סיגריות וגפרורים. מהחדר הזה יצאו לסרטים בתל-אביב, נסעו לים, תיכננו את הירידה לאילת, את החופשה ביוון, כל השמונה יחד, ממש ערב הגיוס לצבא. שם גם התבשל הסרט שצילמו, תיעוד החודשים האחרונים שלפני הגיוס.

מוצב ריחן נשקף נוף יפהפה, תמונת השלוה הפסטורלית הכליך מטעה של לבנון. ארזים, נחלים שזורמים כל השנה, צמחייה צפופה שמכסה את מדרונות ההרים. אור כחול של שעות הבוקר המוקדמות. המוצב הצפוני ביותר שצה"ל מחזיק ברצועת

ע נבר היה בן חצי שנה כשהורים שלו הגיעו לנווה מונסון, גדל בבית שבו הם גרים עד היום. בתמונות מאז רואים את קיר הבית החשוף, את גדר האבנים מסביב, את חלון החדר שלו עוד קודם שהמטפס כיסה את הכל. קודם ששתלו רשא מסביב, קודם שנטעו את הצאלון שעכשיו מצל על מרפסת הכניסה. גדל כסימטה קטנה שיוצאת מרחוב האגון, ביישוב קהילתי, כמה מאות משפחות, 20 דקות נסיעה מתל-אביב. מעמד בינוני ומעלה. עם השנים כיסתה גדר חיה את גדר האבנים גם בתים האחרים, ניטעו עצי נוי לאורך הכבישים הרחבים, נבנתה בריכת שחייה, הוקם מרכז ספורט. הילדים

א עם הוריו: יותם נהרג לנו, אמרה שולה לבעלה בומה, תשמור על עצמך בשביל הילדים

תכנסויות בבית של יותם ישיבות מטכ"ל

עם הוריו: יותם נהרג לנו, אמרה שולה לבעלה בומה, תשמור על עצמך בשביל הילדים

תכנסויות בבית של יותם ישיבות מטכ"ל

הביטחון. קומפלקס... גרולה מקיפה את המקום, בסיום יציאה לפעילות בשטח. הצנחנים נתנו לו את השם, מוצב המוח", הוא עבר בירושה גם לאחר שהגיעו אליו.

עלייה ראשונה ללבנון, אומרים החברים של יותם מגולני, מלווה תמיד בנדרגשות גדולה. שמות שכולם גדלו עליהם - הבופור, הליסני, גשר הירדן, השלטים לאורך הדרך, כאן התמוצץ מטען צד ב-1989, "כאן נהרגו 3 חיילים ב-1992" וכן הלאה. אחר-כך, הם אומרים, ההתלהבות הולכת ויורדת. את הרצון להגיע להיתקלות, בכל מחיר, מחליפה התקווה לעבור את החודשים האלה בשקט. לרדת בשלום. לבנון, אומר אחד החברים, היא שווייץ של המזרח התיכון עד הסאגר הראשון.

כמעט ארבעה חודשים החזיקה הפלוגה של יותם ענבר את הקו. יציאות למארכים, פתיחת צירים, פעילות שוטפת. כפופה לפלוגה המסייעת של גולני. שלושה שבועות למעלה, שבוע אחד בבית. עוד נדר מלבנון, אמרו חלק מהחיילים, בלי שום היתקלות.

תהליך הגיבוש שהחל בסירוגנות, הסתיים, פחות או יותר, במקום הזה. טוג מסוים של הווי שאופייני לכל הפלוגות,

הבכרלים קטנים אלו מאלו. סולם ההירארכיה הפנימית, הפריווילגיות שאיש לא יקח אחר מהותיות, הכינוי. אחי" שכל חבר מסדר הסגור הוא מקבל. השמות שהם ממציאים זה לזה. "האחים טובול" קראו ליותם ענבר ולחבר טוב שלו משם, צחי, שגם מאוד רמה לו חיצינית. שיגרת היציאה לפעילות, ומה שמתלווה לזה. החזרה למוצב. החיבוקים, הטפחות על הכתף, כשרצו להציא שני חיילים מהפלוגה, להעביר אותם לחטיבה, תודיעו כל האחרים שירפקו נפקדות. הטלפונים האין סופיים בשבוע שהם בבית.

שבוע ימים בקו נשאר להם כשעלו על המוקש באותו יום ראשון, לפנות בוקר.

ותם התגייס באוגוסט 1994. על הטופס שקיבל, כבר עם הצו השני, כתב שהוא רוצה ללכת למסעורבים, בעדיפות ראשונה, אחר-כך לצנחנים. בעדיפות שלישית, כתב, חיל-הים: מכיוון שלא עבר את הגיבוש של המסעורבים, נשלח מהבוקרים לגולני. בערב הראשון בצבא, עדיין בבסיס הקליטה, צלצל הביתה. לא מתאים לי, אמר לאבא שלו, ונבוא תיקח אותי מפה. בומה אמר לו שהוא יכול לקפוץ מעבר לגדר ולבוא הביתה בכוחות עצמו.

ברברים האלה, אמר לו, אני לא אעזור לך.

בלילה, אומר בומה ענבר, עשו לו שיתח מוטיבציה, אחר כך אמרו לו שהוא ילך לפלוגה מיוחדת. אני הייתי בצנחנים, אמר בומה, אבל כמה חודשים אחרי שיותם התגייס הפכתי מחדל גולני. שולה ענבר ביקשה מתברו טובה שלה, שגרה ליד מפקד החטיבה, שתאמר לו תודה בשמה. היחס שהיא אומרת היום, היה נפלא. יותם סיפר אך אחד המרכים ניגש אליו במהלך שמירה, הציע להביא לו שתייה. יותם אמר שאין עליו כסף. בפעם הבאה, אמר המ"כ, אתה תזמין אותי.

כמה חודשים אחרי הגיוס לא נשאר, כמעט, זכר לילך שהתגייס. הקוץ הלך עוד לפני הגיוס, ואחריו הלכו 15 קילו. מתוך התמונות עולה תמונת חייל שווק, רזה ושקט יותר.

הוא סיים את השירות, קורס קשר, קורס צלפים, גמר את המסלול עד שעתה הפלוגה ללבנון.

אתה לכמה ימים התקשר למעלה. הכל בסדר, היה אומר, והוריים למרו לחזות את מצב רוחו לפי נימת הקול. הוא לא התלונן, לא אמר שקשה לו, לא חיפש דרכים לצאת

עם חברים מהפלוגה: לבנון, אומר אחד מהם, היא שווייץ

(המשך מעמוד 5)

משם. כששולה גילתה באחת החופשות האחרונות שיש לו פצע שנראה רע על היד, אמר שהם עוד מעט יורדים מלבנון, ואו הוא יטפל בענייניו. על פחדים, אם היו, מעולם לא דיבר איתם. הם הקפידו שלא לרבר איתו. לא להסגיר את החרדה שהולכת איתם לכל מקום. כמה ארוכים יכולים להיות ארבעה חודשים. כמה אלוכות יכולות להיות שלוש שנים.

החופשה האחרונה הסתיימה כיום רביעי, לפני עשרה ימים. ארבעה ימים לפני שנדרג. המשך דקות אחרי שהגיע הביתה לאותה חופשה, כבר הגיעו החברים, מי שהיו באותו יום בבית. הם היו מריחים אותו, אומרת שולה, יודעים שהוא הגיע. הם מלאו את הבית במשך כל השבוע. זה לא בסדר, היא אמרה לו, גם לאמא שלך מגיע 10 דקות איתך.

בערב שבת התקשרה, כומה ושולה דיברו איתו, השעה הייתה שבע לערך. הוא נשמע עייף. זה היה יומיים אחרי שנדרגו שלושה חיילים. אני הולך לישון עכשיו, אמר להם, נדבר בעוד כמה ימים.

תמונה ראשונה כפרס המתעד את החדשים האחרונים שלפני הגיוס - החדר של יותם, האח הצעיר איתמר על הפתח. שולה עומדת ליד הדלת. אני מקווה מאוד, היא אומרת, שלא תצליח בניגוש של המסעורבים תולך לחיל-הים. החיך הגדול של איתמר.

אחר-כך יותם מקרב למצלמה את הטופס הזכאי שנשלח אליו, המקום שבו כתב לאן היה רוצה להגיע. תאריך גיוס, הוא אומר, ברביעי לאוגוסט, שעה שבע בבוקר. קצת מוקדם. תיכף, הוא אומר אחר-כך, יבוא איתי, נשמע מה יש לו לומר. המצלמה תופסת את איתי, את שלומי, את נרב, את ארז, את אופיר. סיבוב לילי בנווה מונגוטון. הספסל ההוא. אורות המכוניות החולפות. תמונת קלודאפ של חפיסת סיגריות קאמל. איתי מרווח על בדיקת רפואיות. נרב קולע לסל בגינה של ענבר.

אחר-כך איתי מגלח את שלומי מול המצלמה. קודם עם המכוונה, אחר-כך מכסה לו את הראש בקצף גילוח ומודיר את מה שנשאר עם הסכין. לרגע אחר, לשהיד המחזיקה את המצלמה נרגעת, קופאים הפנים המהדהדות של שלומי. עכשיו, אומר יותם, בתמונה האחרונה בפרס

הלא גמור, עדיין בכפכפים, עדיין במכנסים קצרים, עדיין בשער ארוך, עומר ליד האוטו של והורים, אני נטע לאיתי. המצלמה קולטת גם את קו הבגיון, 20 מטר מאחוריו.

חודשי האימונים שאמורים היו לבוא אחרי הירידה מלבנון נראו נפלאים. באים לבסיס, היה יותם אומר לחברים, ודקדים את הנשק מתחת למיטה, קמים מאוחר, חוזרים הביתה כל יום שישי.

הפעם, אמר לשלומי, כשנפרדו לפני שחזר ללבנון, אני הכי שמח לעלות לקו. אני יודע שעשרה ימים אחר-כך אני יורד. אחר-כך יבואו חודשי האימונים המפרידים בין העליית לקו.

החיובאללה יודעים, אומרים חברים מהפלוגה, מתי הכח עולה, מתי הוא יורד. הם יודעים גם שתקופת סוף הקו, ותחילת הקו, זו תקופה רגישה. גם המפקדים אומרים את זה. וכך, אומרים כולם, שוב קרה מה שלא היה צריך לקרות, נריק כזמן שבו היה צריך להגביר את העירנות.

אנחנו לא מחפשים אשמים עכשיו, אומרת שולה ענבר. שום דבר, ממילא, לא יחזיר את יותם. אנחנו רוצים שילמדו את הלקח, שאת מה שאפשר למנוע ימנעו. היה אצלנו מח"ס גולני, היא אומרת, שאצלנו אחת איד זה קרה. אין לי הסבר, והא אמר, זה היה חריג. יצא לשתח ככלים לא מתאימים, נסעו במקום שאסור היה לנסע, לא שמרו על הנחלים. מתוך הסיפורים של החיילים מתברר, שזו לא הפעם הראשונה שנהלים אינם נשמרים ממלואם.

התחושה שהדבר הזה היה נמנע, אומרת שולה, היא בלתי נסבלת.

בחודש האחרון שלו בבית, לפני הגיוס, הכינו שולה ובומה אלכום מיוחד ליותם. תמונות ראשונות, תינוק בן שנה, מחייך לתוך המצלמה. תמונות מהטיול האחרון שעשה עם החברים ליוון. בחצר עם ההורים, עם שני האחים, לפני יציאה למארכ בלבנון.

תחזור בשלום, כתבה שולה. עוף גחל, כתב בומה, מצטט את השיר הנפלא, תתוך את השמיים, עוף לאן שבא לך. רק אל תשכח, יש גשר כשמיים, גדר לך.

יום אחרי שנדרג הטיפו לתוך אתנו אלכם את התמונות מהצבא, אלו שהיו מונחת עדיין בערימה, מחכות שמישהו יסדר אתן. וכך הפך האלכום שלפני הגיוס לאלכום של סיפור חייו.

אחינו יותם

לסרט של יותם אין סוף טוב

המון חיוכים, הרבה שמחת חיים, איך ספור חלומות ותוכניות יש בסרט של יותם. חבריו, שהביאו את הקלטת ל"מבט": "אנחנו בוכים והעולם ממשיך לחיות. בא לנו לפתוח את החלון ולצרות: תראו מה קרה, יותם איננו"

במגלטה הביתית שלו צילם יותם ענבר את משפחתו וחבריו ערב הגיוס. הוא הנציח לאורך שעה שלמה את כל רגעי השטות, משחקי הכדורסל, השיחות על הבנות, החלור מות. הוא צילם את עצמו מדבר ומי שצופה בקלטת רואה אדם שמה, אופטימי שאהב את החיים. יותם לא הספיק לסיים את הסרט.

אתמול הגיעו לבניין הטלוויזיה ברוממה שני חבריו הטר בים של יותם ז"ל, שנפל השבוע בלבנון. הם הגיעו ובידיהם קלטות של הסרט שהוא צילם. השניים, דורון הגי ונדב פיר שמן, נתנו את הקלטות לכתב גלעד עדין. יחד עימנו הם צפו

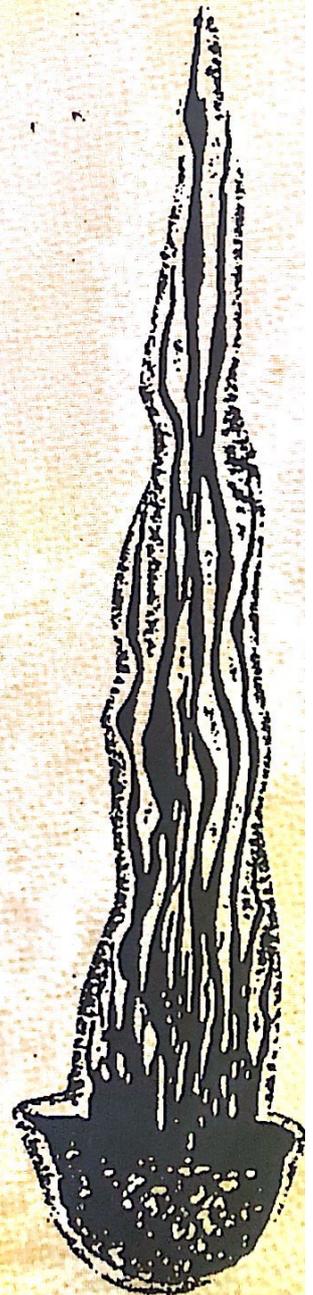
בקלטת המרגשת ותוך כדי כך אמרו: "אנחנו בוכים והעולם ממשיך לחיות. בא לנו לפתוח את החלון ולצרות: תראו מה קרה, יותם איננו. אנחנו לא יכולים לראות את החיים בלי יותם, כי הוא היה הדבק בין כל החברים".

ואכן, בסרט, שקטעים ארוכים ממנו נראו אמש ב"מבט", ניכר שהבית של יותם בנוה-מונטסון היה המרכז של החברה. שם רקמו חלומות, שם דיברו על התוכניות לעתיד: להקים יחד אחרי השחרור את הפאב הכי גדול במזרח התיכון.

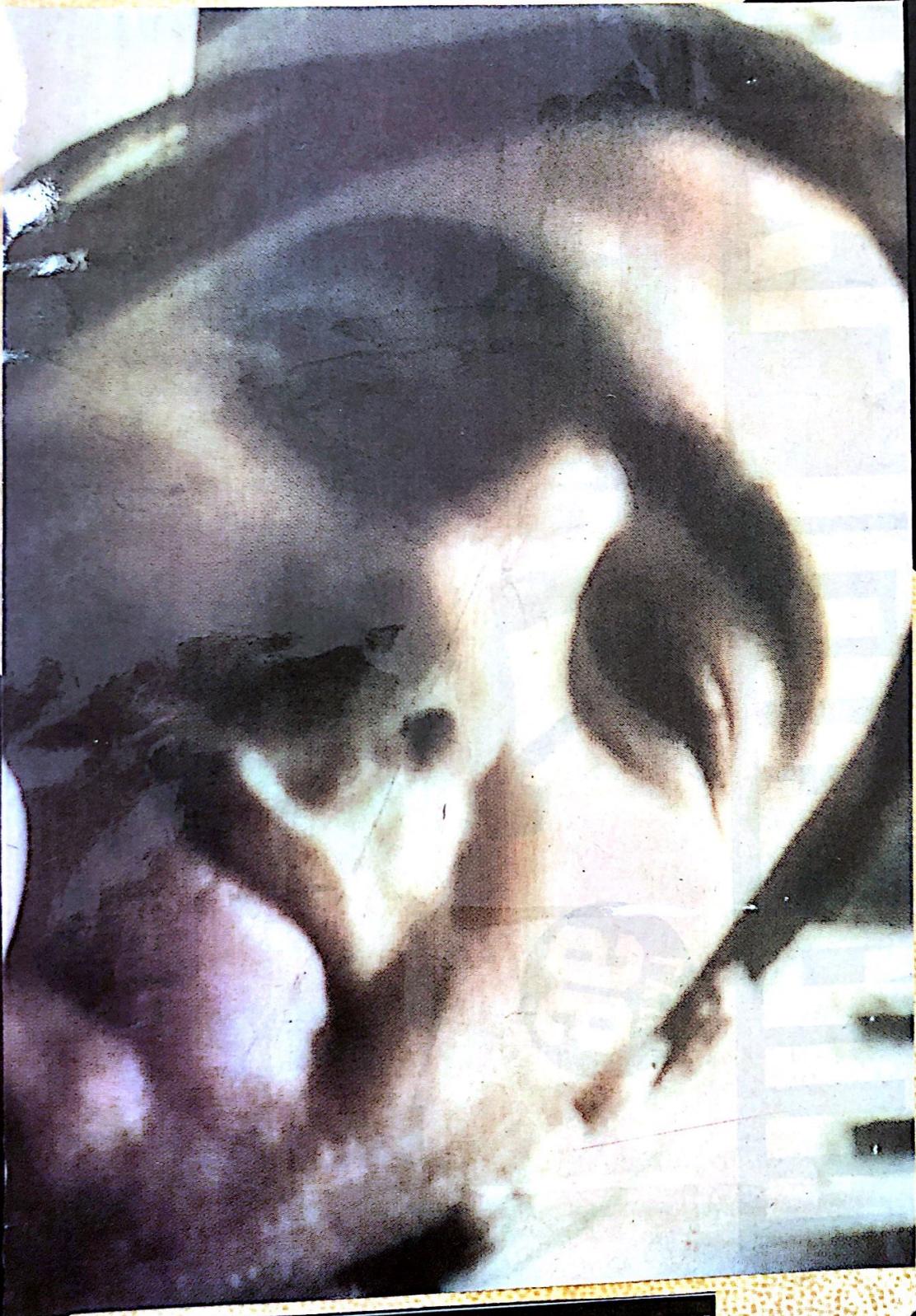
יותם, סיפרו חבריו, צילם את הקלטת כדי שאחרי השחרור יימשו כולם ויצחקו ביחד על עצמם. "אנחנו לא יודעים איך לצעוק לעולם התוצה, איזה בן אדם שמה הוא היה".

וגלעד עדין אמר לאחר עריכת הקלטת לשידור ב"מבט": "היה לי מאוד קשה. משימה בלתי אפשרית לגמור את הסרט שיותם התחיל, בלי שבכלל הכרתי אותו. אני בטוח שלא כך הוא רצה שהסרט הזה ייגמר: בהורדת הארץ שלו לתוך הקבר".

אודה עדין

לפני שהחגיגים, צילם יחס ענבר סרט על חייו.

את הפרק האחרון 'שלימו חברי'

צבא הגנה לישראל

דואר צבאי 02909
כ"ה בתשרי התשנ"ו
19 באוקטובר 1995
18

משפחת ענבר היקרה!

הורים ואחים יקרים, פלוגת הקשר של חטיבת "גולני" משתתפת בצערכם הגדול מכל בנפול בנכם יותם. יותם נפל ביום ראשון כ"א בתשרי תשנ"ו, 15 באוקטובר 1995 בפעילות מבצעית שאנו עושים על מנת להגן על ישרובי הצפון.

השאיפה לשלמות היא זו שהניעה את יותם בכל דרכיו בפלוגה והיא זו שהניעה אותנו מפקדים וחילים ללכת אחריו.

יותם נפל במה שהאמין כי עליו לבצע את המוטל עליו בצורה הטובה ביותר, בנחישות וכמובן במקצועיות.

בשיחתנו האחרונה נקבע כי יותם יצא לקורס קצינים ואנו המפקדים האמנו כי יוכל בהמשך לפקד על מסגרות צבאיות כמו שתוכנן ולהובילם לכל מקום שיצטרך.

האובדן בשביל פלוגת הקשר של חטיבת "גולני" הוא עצום ויקח זמן רב אם בכלל עד שנוכל להשלים את הפער שנפער.

יותם נמנה בחיילי צוות אוגוסט 1994 והיה מקובל על מפקדיו וחבריו.

משפחת פלוגת הקשר של חטיבת "גולני" תהיה אתכם לכל אורך השנים ותנסה לגשר על הפער העצום שנפער בתוכם.

שלא תדעו עוד צער, יהי זכרו ברוך.

סרן
היחידה

מיכאל רבינו,
מפקד

לבומה, שולה והילדים

אתכם באבלכם הכבד
עם הלקחו ללא עת של בנכם

ייתם ענבר

הי"ד

שלא תדעו עוד צער

ממשפחת כלל טוייס
ובית כלל שיווק ומסחר בע"מ

לשולה, בומה והילדים, טליה ואיתמר

כואבים את כאבכם
עם נפילתו של בנכם

ייתם ז"ל

צוות האן צעצועים

חברת החשמל לישראל

אבלה על נפילתו של

ייתם ענבר

סמל גולני

ושולחת את תנחומיה

לעובדת החברה שולה ולמשפחת ענבר

10 שנים של געגועים לבננו ואחינו היקר

ייתם ענבר

סמל

שנפל בעת פעילות מבצעית בלבנון

נתייחד עם זכרו

ביום שישי י"א בתשרי תשס"ו 14.10.05

בשעה 12:00, בבית העלמין הצבאי, קרית שאול.

ההורים: שולה ובומה ענבר

האחים: טליה ואיתמר ענבר

נוה מונסון

11 שנים של געגועים לבננו ואחינו היקר

ייתם ענבר

סמל

שנפל בעת פעילות מבצעית בלבנון

נתייחד עם זכרו ביום ראשון, כ"ג בתשרי

תשס"ו 15.10.06 בשעה 16:30, בבית העלמין

הצבאי, קרית שאול.

ההורים: שולה ובומה ענבר

האחים: טליה ואיתמר ענבר

נוה מונסון

המועצה המקומית

נוה מונסון

אבלים על נפילתו של החייל

ייתם ענבר

סמל

תנחומים מכל לב

להורים שולה ובומה,

לאחותו, לאחיו ולכל המשפחה

תושבי נוה מונסון אתכם באבלכם

יוסקה קסטל - ראש המועצה

חברי המועצה והעובדים

לשולה, בומה והילדים

משתתפים באבלכם הכבד בנפול בנכם

ייתם ז"ל

משפחות: סטופניצקי, מססה, שחל,

רוזן, קונפינו, ארט, שלו,

דייגי, בנדוד ובראל

**הספד שכתב
והקריא
איתמו של
בלוויה של
יותם ז"ל
(איתמו נהרג
באסון המסוקים)**

יארם
שלוש לק חדר יזני פוגד לך אלמד נבנין
המאדם כמים
אין וזכר באיננו ששדנו יחן מבסיה לקח
ישנה נכס אבישך מה האשני חשב
עמס כרמי שיעש וזוג השכיר
ואחר ילד הגבול קרני קרני חילוב
שוחלם החברה בשבח ומה בחפס
זכרנו המלמון יחיד בשבחם לך כיו
לקר בשכל החברה השה אמבול אמתק
אך יבד נכס במלוב בער ומהם אמבול
בהז קרקר האובד וכנה'ג ונהר בשור
ככבי של כל פחותקן מוקשים של כלב כרמ
(זהר ג הקטה לך א השח)
אמן בלוגה רחל שקיש אין שבה בסע
אלון פטרול אמ חילוף השוכה לבסיה
אלון ביה פטרול
חורסי לרוב כווד אי 33-33-33 ומג מקבל
סימלים
אין נזכר בחקו שהיו משבוס באופן המזק
למיו ציטו "הכ"ן לך מה לעמיה וזה עמ
באופן כשתקן נמצא בגי אין אמר

ביצד ג מה אמרו לך לעז
כאן מה ניחוס זכרנו לך
שבתור מהם נלמד לנו יחיל דנו
חמיש חברים לך אין מה חילוב עמיה
אלון
כניחוני ואמנו ואנו מק
חילוב חקל-לדמ
אין אמר

ענבר יותם

ענבר נולד להוריו שולמית ואברהם ב- 23.12.1975, גדל בנווה מונסון מגיל חצי שנה. את חוק לימודיו החל גם כן בנווה מונסון.

יותם היה מרכז חברתי, אצלו בחדר התנהלו חיי החברה שלו ושל חבריו ומשם יצאו גטיות שתיכננו יחדיו. לפני הגיוס לצבא היו מתכנסים החברים בחדרו של יותם ולפגישות קראו - ישיבות מטכ"ל.

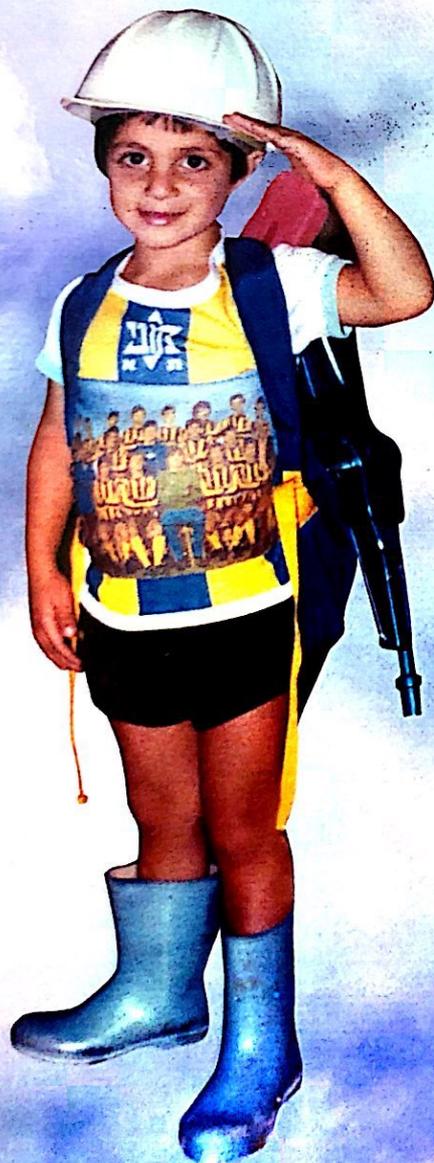
יותם התגייס לצה"ל ב- 1.8.1994, בעדיפות ראשונה רצה להגיע למסתערבים אך הגיע לגולני לפלוגת הקשר החטיבתית. הוא השתלב היטב והפך לחייל מצטיין - משקיע, מקצועי ואהוד מאוד על חבריו לצוות. בשיחה אחרונה עם מפקדיו נקבע כי יצא לקורס קצינים.

ביום כ"א תשרי תשנ"ו 15.10.1995 יצא יותם עם חברים לצוות לפעילות מבצעית קרוב למוצב ריחן באזור הבטחון שבדרום לבנון, בדרך עלה הנגמ"ש על מספר מטענים ומן הפיצוץ נהרג יותם ועמו מפקדו וארבעה חיילים מן הצוות. יותם הובא לקבורות בבית העלמין הצבאי בקרית שאול. הותיר אחריו הורים, אחות - טליה ואח - איתמר.

איתמר שי

1976 - 1997

תשל"ו - תשנ"ז

סמ"ד שי איתמר ז"ל
נולד בירושלים
כ"ג בניסן תשל"ו
23/4/1976

תאריך גיוס 1.8.1994
שרת בחטיבת גולני
פלח"ק

נפל באסון המסוקים
בשאר ישוב
כ"ח בשבט תשנ"ז
4/2/1997